

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/98/2025
Identifikačné číslo spisu:	2116223087
Dátum vydania rozhodnutia:	18.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:2116223087.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Bytové družstvo so sídlom v Trnave, Trnava, Ludvika van Beethovena 26, zastúpeného UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s. r. o., Bratislava, Mliekarenská 2, IČO: 36 662 291, proti žalovanému Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zastúpený SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, o zaplatenie 1.011,08 eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 22Csp/86/2017, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 11. decembra 2024 sp. zn. 23CoCsp/66/2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave z 11. decembra 2024 sp. zn. 23CoCsp/66/2022 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 15. marca 2019 č. k. 22Csp/86/2017-377 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 511,68 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 17. 10. 2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok), v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol (II. výrok) a rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (III. výrok). Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že predmetom konania bolo vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.011,08 eur vzniknutého v období od 15. 12. 2011 do 21. 01. 2014 neoprávneným zvýšením úrokovej sadzby termínovaného úveru z 1,75 % na 2,5 % ročne v dôsledku zmeny posúdenia miery rizika klienta žalovanou bankou. Súd prvej inštancie aplikujúc § 52, § 53 ods. 1, § 54 ods. 2, § 451 ods. 2, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 3 písm. r), § 24a zák. č. 129/2010 Z. z., § 6 ods. 2 písm. a), § 8a ods. 7, § 8b ods. 1, § 9 ods. 2, ods. 7 zák. č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „ZoVB“) uviedol, že dňa 16.12.2008 vlastníci bytov v bytovom dome na B. L. XX-XX, C., zastúpení žalobcom ako správcom bytového domu uzavreli zmluvu o termínovanom úvere č. XX/XXX/XX so žalovanou bankou (v čase uzavretia zmluvy pod obchodným menom Dexia banka Slovensko a. s.). Okresný súd vzťah založený zmluvou o termínovanom úvere medzi vlastníkmi bytov ako dlžníkmi a bankou ako veriteľom posúdil ako vzťah spotrebiteľský, ktorý nie je priamo podriadený zvýšenej hmotnoprávnej ochrane priznanej zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ale podľa § 24a sa vybrané

ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch pri poskytovaní úveru vlastníkom bytov a nebytových domov na opravu, rekonštrukciu alebo modernizáciu spoločných častí, spoločných zariadení a príslušenstva domu aplikujú. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniklo, avšak žalobou uplatnený nárok je v časti premlčaný z dôvodu uplynutia trojročnej objektívnej premlčacej doby. K zvýšeniu úrokového rozpätia žalovaným došlo na základe aplikácie bodu 5.5 zmluvy o termínovanom úvere č. XX/XXX/XX zo dňa 16. 12. 2008, ktoré okresný súd vyhodnotil ako absolútne neplatné z dôvodu, že neumožňuje spotrebiteľom predpokladať obsah zmien úrokovej sadzby, ktoré môžu nastať v budúcnosti pre neurčitosť pojmu „miera rizika klienta“, ktorý nie je nikde v zmluve vysvetlený a špecifikovaný. Ustanovenie totožného znenia posúdil za neprijateľné aj Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 18. 04. 2018; jeho určenie je v zmysle § 305 a 306 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) záväzné pre každého.

1.1. Pri posudzovaní plynutia objektívnej premlčacej doby okresný súd nedospel, na rozdiel od tvrdení žalobcu, k záveru, že k vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaného došlo úmyselne; okresný súd preto zisťoval, či márne neuplynula objektívna trojročná premlčacia doba. Poukázal na to, že táto plynula pri jednotlivých splátkach termínovaného úveru samostatne dňom ich zaplatenia. Posledná splátka bola vykonaná dňa 20. 01. 2014; jej poskytnutím došlo k zániku úverového vzťahu predčasným splatením zostatku istiny úveru, úrokov a poplatkov v sume 53.851,85 eur. Žaloba bola na okresný súd doručená dňa 19.10.2016, preto žalobou žiadaný nárok spočívajúci v splácaní vyšších splátok termínovaného úveru po doručení oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia s účinnosťou od 15. 12. 2011 do 20. 09. 2013 vrátane je premlčaný vo všeobecnej premlčacej dobe. Po nerozporovaní žalovaného prepočtu výšky anuit mal za to, že žalobca plnil z neplatnej časti zmluvy dňa 21. 10. 2013 o 36,42 eur viac, dňa 20. 11. 2013 o 35,02 eur viac, dňa 20. 12. 2013 o 34,81 eur viac, dňa 20. 01. 2014 o 36,12 eur viac a pri vyplatení zostatku úveru o 405,73 eur viac, ako by platil v prípade nezvýšenia úrokového rozpätia z 1,75 % na 2,5 %. Celkovo tak bezdôvodné obohatenie žalovaného spočívalo v sume 511,68 eur, ktorú uložil žalovanému zaplatiť a v prevyšujúcej časti uplatneného nároku žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.2. Za okamih rozhodný pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby považoval súd prvej inštancie doručenie Oznámenia Národnej banky Slovenska zo dňa 25. 08. 2016 do dispozičnej sféry žalobcu. Nestotožnil sa s tvrdením žalovaného, že správca mal vedomosť o zmene celkovej revizibilnej úrokovej sadzby už z písomnej korešpondencie medzi žalovanou bankou a žalobcom týkajúcej sa skutkovo totožnej veci bytového domu Č. XX-XX M. C. zo dňa 24. 06. 2014. Okresný súd pripomenul, že súdy opakovane rozhodujú, že v spotrebiteľských sporoch o vydanie bezdôvodného obohatenia nie je možné naviazať plynutie subjektívnej premlčacej doby na okamih predpokladu, kedy oprávnená osoba mohla relevantné skutkové okolnosti vedieť resp. sa mohla alebo mala o nich vedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Rozhodujúca je len skutočná vedomosť spotrebiteľa, ktorú správca zastupujúci vlastníkov bytov nadobudol doručením Odpovede NBS o prešetrení jeho sťažnosti a žiadosti o preskúmanie postupu banky. Vzhľadom na podanie žaloby dňa 19. 10. 2016 k márnemu uplynutiu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby nedošlo.

1.3. Pri rozhodovaní o úroku z omeškania vychádzal súd prvej inštancie z § 517 ods. 2 a § 563 OZ, výzvy žalobcu zo dňa 04.10.2016 na vydanie bezdôvodného obohatenia a jej doručenia žalovanému dňa 12. 10. 2016. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania od 17. 10. 2016 v zákonnej výške, preto mu ho okresný súd v súlade s § 3 nar. č. 87/1995 Z. z. priznal zo sumy 511,68 eur do zaplatenia.

1.4. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, keď náhradu trov konania pomerne rozdelil. Žalobca bol v spore úspešný v rozsahu 50,61 % a žalovaný bol v spore úspešný vo výške 49,39 %, čistý úspech žalobcu je 1,22 %. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Trnave rozsudkom zo dňa 28. septembra 2020 sp. zn. 23Co/185/2019 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 30. novembra 2022 sp. zn. 5Cdo/218/2021 rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 28. septembra 2020 sp. zn. 23Co/185/2019 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie. Najvyšší súd v predmetnom uznesení uviedol, že posudzujúc argumentáciu dovolateľa (bod 16. tohto uznesenia) dovolací súd konštatuje, že odvolací súd

sa pri posudzovaní počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia uvedenými rozhodnutiami dôsledne neriadil, čím je daný dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a dôvod pre zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 CSP). V ďalšom konaní sa odvolací súd, vychádzajúc z obsahu listu žalobcu zo dňa 26. 05. 2014, v odpovedi žalovaného danej listom zo dňa 24. 06. 2014 a z Oznámenia Národnej banky Slovenska zo dňa 25. 08. 2016 a z vyššie uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu, bude zaoberať otázkou, kedy ten, na úkor koho bezdôvodné obohatenie vzniklo, nadobudol skutočnú vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia a o výške bezdôvodného obohatenia.

4. Následne Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu a žalovaného rozsudkom z 11. decembra 2024 sp. zn. 23CoCsp/66/2022 rozhodol tak, že napadnutý rozsudok sa vo výroku I potvrdzuje a vo výroku II sa mení tak, že žalovaný je povinný do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 499,40 eur s 5 % - ným ročným úrokom z omeškania od 17. 10. 2016 do zaplattenia. (výrok I.) Žalobcovi sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu 100 % trov konania. (výrok II.)

4.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že odvolací súd, viazaný rozsahom odvolaní (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj predchádzajúce konanie pred súdom prvej inštancie aj z hľadiska väd týkajúcich sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP) a bez nariadenia pojednávania, pretože neboli splnené podmienky § 385 ods. 1 CSP dospel k záveru, že dôvodné je len odvolanie žalobcu.

4.2. Žalovaný svojím odvolaním kritizuje predovšetkým výrok I napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel, v podstate z dôvodu nesprávnych skutkových zistení v súvislosti s premlčaním a nesprávneho právneho posúdenia veci, pokiaľ ide o spotrebiteľský charakter sporu, premlčanie, účinky vyhlásenia sporného článku 5.5 za neprijateľnú podmienku rozsudkom iného krajského súdu a oprávnenia uplatňovať žalovaný nárok. Zároveň žiada ako nesprávne zrušiť aj uznesenie o zmene na strane žalobcov, pretože k žiadnej zmene nedošlo.

4.3. Hneď na úvod treba odmietnuť názor žalovaného, že nejde o spotrebiteľský spor, pretože v spore vystupujú dva rovnocenné subjekty - žalovaný ako banka a správca ako profesionál, ktorý má v zmysle § 24a ZoSÚ právo uzatvárať v mene a na účet vlastníkov bytov zmluvy o úvere poskytované týmto vlastníkom, vykonávať v ich mene práva a povinnosti a prijímať plnenia.

4.4. Podľa skutkových zistení súdu prvej inštancie, ktorými je odvolací súd viazaný, pretože ich žalovaný v odvolaní nespochybnil, spornú zmluvu o termínovanom úvere č. XX/XXX/XX zo 16. 12. 2008 uzatvoril so žalovaným za vlastníkov bytov žalobca ako ich zástupca (bod 10 napadnutého rozsudku). Udialo sa tak po účinnosti zákona č. 268/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (01. 07. 2007). Touto novelou zároveň zákonodarcia sa do právnej úpravy výslovne zaviedlo oprávnenie správcu konať pri správe domu za vlastníkov bytov a nebytových priestorov na súde, a to práve v ustanovení § 8b ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. V dôsledku toho správca v čase uzavretia zmluvy vystupoval ako priamy zástupca vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ktorý koná v ich mene a na ich účet. Z uvedeného vyplýva, že aj zmluvy súvisiace s výkonom správy bytového domu na základe tohto zákonného splnomocnenia uzatváral zástupca vlastníkov v mene vlastníkov a na ich účet. Plnenia zo zmlúv neboli poskytované správcovi, ale samotným vlastníkom, zmluvu však za všetkých vlastníkov fyzicky podpísal správca. (pozri v tomto zmysle aj I. ÚS 428/2019)

4.5. Skutočnosť, že žalobca ako správca uzatváral za vlastníkov spornú zmluvu o termínovanom úvere a že týchto vlastníkov v súdnom spore súvisiacom s touto zmluvou aj zastupuje, nemá vplyv na povahu uzatvorenej zmluvy. Kritériá pre posúdenie zmluvy ako spotrebiteľskej sú iné. Spotrebiteľskou zmluvou je zmluva, ktorú uzatvára dodávateľ (obchodník) so spotrebiteľom (§ 52 ods. 1 OZ).

4.6. Občiansky zákonník obsahuje definíciu pojmu spotrebiteľ v ustanovení § 52 ods. 4, ktoré sa od uzavretia spornej zmluvy (16. 12. 2008) nezmenilo. Z jeho znenia je jasné, že rozhodujúce z hľadiska určenia, či sa fyzická osoba považuje za spotrebiteľa, je, či zmluvu uzatvára v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Táto definícia nehovorí nič o vedomostiach, ktoré daná osoba má. Inak to nie je ani v prípade ustanovenia článku 2 písm. b) smernice 93/13, ktoré sa do slovenského právneho poriadku prebralo práve ustanovením § 52 ods. 4 OZ. Podľa článku 2 písm. b)

smernice 93/13 totiž spotrebiteľ znamená akúkoľvek fyzickú osobu, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom, nevzťahujúcim sa k jeho obchodom, podnikaniu alebo povolaniu. Línia judikatúry Súdneho dvora týkajúca sa výkladu pojmu „spotrebiteľ“ je jasná a podporuje extenzívny výklad. Súdny dvor sa v rozsudku Costea (z 03. 09. 2015, C-1140/14, EU:C:2015:538, body 21, 26 a 27) zaoberal otázkou postavenia advokáta, ktorý uzatvoril s bankou zmluvu o úvere bez toho, aby v nej bol špecifikovaný účel tohto úveru. Súdny dvor vysvetlil, že pojem „spotrebiteľ“ v zmysle článku 2 písm. b) smernice 93/13 má objektívnu povahu a nezávisí od konkrétnych vedomostí, ktoré môže dotknutá osoba mať, alebo od informácií, ktoré táto osoba skutočne má k dispozícii. Ďalej v podstate konštatoval, že advokát, ktorý uzavrie s dodávateľom zmluvu, ktorá nie je spätá s výkonom jeho povolania advokáta, sa vo vzťahu k dodávateľovi nachádza v znevýhodnenom postavení. V takom prípade by ani za predpokladu, že advokát je vo vyššej miere odborne kompetentný, nebolo možné dospieť k záveru, že nie je vo vzťahu k predajcovi alebo dodávateľovi slabšou stranou. Znevýhodnené postavenie spotrebiteľa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom, ktoré má vyrovnať systém ochrany zavedený smernicou 93/13, sa týka tak úrovne informovanosti spotrebiteľa, ako aj jeho vyjednávacej sily vo vzťahu k podmienkam, ktoré sú pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom a na ktorých obsah nemá tento spotrebiteľ vplyv. To, že pojem „spotrebiteľ“ v zmysle článku 2 písm. b) smernice 93/13 má objektívnu povahu a nezávisí od konkrétnych vedomostí, ktoré môže dotknutá osoba mať, alebo od informácií, ktoré táto osoba skutočne má k dispozícii, zdôraznil Súdny dvor aj v rozsudku z 21. 03. 2019, Pouvin a Dijoux (C-590/17, EU:C:2019:232, bod 24). Skutočnosť, že ochrana udeľovaná smernicou 93/13 závisí od cieľov, s akými koná fyzická osoba, teda cieľov nevzťahujúcich sa k jej podnikaniu, a nie od osobitných znalostí, ktorými táto osoba disponuje, pripomenul Súdny dvor aj v nedávnom rozsudku z 21. 09. 2023, mBank (C-139/22, EU:C:2023:692, bod 67).

4.7. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že obdobné úvahy, založené na hmotnom práve, možno použiť aj pri posudzovaní charakteru sporu ako spotrebiteľského, pretože Civilný sporový poriadok pri vymedzení znakov spotrebiteľských sporov používa terminológiu hmotného práva (§ 290 CSP). Hoci Civilný sporový poriadok priznáva v niektorých procesnoprávných súvislostiach zastúpeniu spotrebiteľa profesionálom - advokátom relevanciu (§ 291 ods. 3 CSP), takéto zastúpenie nespája so zníženou ochranou vyplývajúcou z hmotného práva. Preto ani to, ak je spotrebiteľ v konaní zastúpený správcom ako zákonným zástupcom, neznamená, že by uplatňovaný nárok nepodliehal pravidlám na ochranu spotrebiteľa.

4.8. Zavádzajúca je argumentácia žalovaného ustanovením § 24a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktoré podľa neho priznáva vlastníkom ako spotrebiteľom špecifickú (avšak značne obmedzenú) ochranu ich práv, ktoré by im inak v tomto vzťahu nepatrili. Žalovaným citované ustanovenie bolo vložené do ZoSÚ zákonom č. 352/2012 Z. z. s účinnosťou od 01. 01. 2013 a nemalo vplyv na právne vzťahy, ktoré vznikli pred týmto dátumom na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 25a ods. 1 ZoSÚ). Sporná zmluva (vrátane jej dodatku č. 1) bola uzavretá niekoľko rokov pred účinnosťou tejto novely ZoSÚ (dokonca pred účinnosťou samotného ZoSÚ), takže ustanovenie § 24a ZoSÚ sa na ňu ani nemôže vzťahovať.

4.9. Neobstojí ani názor žalovaného, že nárok si uplatnil neoprávnený subjekt, pretože v zmysle § 24a ZoSÚ jediným subjektom oprávneným uplatňovať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je správca konajúci v mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Predovšetkým je tento názor v rozpore s jazykovým výkladom cit. ustanovenia, pretože to výslovne stanovuje, že vlastníci „vykonávajú svoje práva v súvislosti s uvedenými úvermi spoločne prostredníctvom správcu“. Nezodpovedá ani účelu zákona, ktorým je uľahčiť uplatňovanie práv a plnenie povinností vo vzťahoch, kde vystupujú vlastníci bytových domov ako celok, a nie naopak, obmedzovať, či sťažovať právny styk. V tomto zmysle možno odkázať aj na niektoré rozhodnutia ústavného súdu, ktoré sa týkali aj žalovaného, a ktoré vysvetľujú vzťah vlastníkov a postavenie správcu podľa ZoVB, najmä podľa § 8b ods. 1, resp. § 9. ZoVB sa v tomto rozsahu viackrát menil, avšak správca vždy bol a je len zástupcom vlastníkov, ktorí sú nositeľmi hmotného práva podľa cit. zákona (II. ÚS 302/2019). Žiada sa zdôrazniť najmä názor ústavného súdu k zákonu č. 283/2018 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa ZoVB (účinnému od 01. 11. 2018), podľa ktorého boli do ZoVB vložené nové ustanovenia § 9 ods. 7 a 8. Ústavný súd vysvetlil, že vzhľadom na problémy aplikačnej praxe pri zastupovaní vlastníkov bytov a nebytových priestorov na súde sa zmenil spôsob konania správcu (aj spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov) pri súdnych sporoch, a to tak, že správca zastupuje a koná vo vlastnom mene na účet vlastníkov bytov a

nebytových priestorov v dome pred súdom a iným orgánom verejnej moci. Z uvedeného vyplýva, že po tejto novele je správca aktívne alebo pasívne vecne legítimovaný zastupovať vlastníkov bytov a nebytových priestorov na súde vo vlastnom mene, no na ich účet. Správca teda bude sám účastníkom konania. (I. ÚS 428/2019) V tomto zmysle treba vykladať aj § 24a ZoSÚ. Niet rozumného dôvodu (žalovaný žiaden dôvod ani neopísal), pre ktorý by toto ustanovenie malo viesť k zvráteniu legislatívneho trendu badateľného zo spomenutých noviel ZoVB. Z rovnakých dôvodov je nedôvodná aj námietka žalovaného týkajúca sa splnomocnenia právneho zástupcu žalobcu.

4.10. Súvisiacou, avšak opäť nedôvodnou odvolacou námietkou žalovaný vyčíta napadnutému rozsudku jeho nesprávnosť aj preto, že mu predchádzalo vydanie uznesenia z 22. 01. 2019 č. k. 22Csp/86/2017-354, ktorým z konania vystúpili žalobcovia 1. - 102. a na ich miesto vstúpil súčasný žalobca, zastupujúci v zmysle § 9 ods. 7 ZoVB vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome. Keďže išlo o uznesenie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej (napadnutému rozsudku), akákoľvek s ním súvisiaca vada by mohla byť z hľadiska dôvodnosti odvolania relevantná len vtedy, ak by mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP). Tak to však nebolo, pretože rozhodnutie vo veci samej by bolo rovnaké aj v prípade, že by toto uznesenie vydané nebolo, a žalobcami by zostali jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov. Vlastníci bytov a nebytových priestorov, ako aj správca bytového domu majú vecnú legítimáciu v sporoch týkajúcich sa správy bytového domu. Procesné uznesenie súdu prvej inštancie nebolo spôsobilé zasiahnuť do práva na spravodlivý proces žalovaného (pozri napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/71/2022). Rovnaké závery platia aj pre uznesenia podobného charakteru, ktoré predchádzali uzneseniu z 22. 01. 2019.

4.11. Odvolací súd zdôrazňuje, že je viazaný odvolacími dôvodmi, ktoré vymedzuje odvolateľ (s výnimkou väd konania, o ktoré tu ale nejde). Je to teda odvolateľ, od ktorého závisí aj predmet odvolacieho prieskumu. Preto pokiaľ namieta nesprávnosť právneho záveru súdu prvej inštancie, musí uviesť skutočnosti, ktoré umožnia odvolaciemu súdu uplatniť zásadu iura novit curia. Ak má odvolací súd vďaka odvolateľovi k dispozícii rozhodujúce skutočnosti, môže kvalifikovane vyjadriť svoj právny názor na ne. Žalovaný ale nepredniesol žiadne argumenty, ktoré by sa týkali východísk, ktoré viedli súd prvej inštancie k právnomu záveru, že sporný článok 5.5 je neplatný pre neurčitosť. Inými slovami žalovaný nevzniesol žiadne výhrady voči tomu, že sporný článok 5.5 neumožňuje spotrebiteľom predpokladať obsah zmien úrokovej sadzby, ktoré môžu nastať v budúcnosti pre neurčitosť pojmu „miera rizika klienta“, ktorý nie je nikde v zmluve vysvetlený a špecifikovaný.

4.12. Aj podľa odvolacieho súdu je pri vyhodnocovaní platnosti sporného článku 5.5 podstatnou otázkou, či spĺňa náležitosti platného právneho úkonu, najmä či vyhovuje požiadavke dostatočnej určitosti a zrozumiteľnosti. Koniec koncov, sporný článok 5.5 obhajoval žalovaný ako súladný s ustanovením § 37 ods. 1 OZ už vo vyjadrení k žalobe. V odvolaní síce túto svoju argumentáciu výslovne nezopakoval, avšak pre poriadok sa k nej odvolací súd vyjadrí, pretože súd prvej inštancie sa jej podrobnejšie nevenoval.

4.13. Pravidlá ochrany spotrebiteľa pri kontraktach procese sú vo všeobecnej časti Občianskeho zákonníka obsiahnuté v piatej hlave, konkrétne v ustanoveniach § 52 až § 54a. Ide prevažne o ustanovenia, ktorými sa do slovenského právneho poriadku preberajú najmä ustanovenia smernice 93/13. To však neznamená, že ustanovenia smernice nenachádzajú svoj odraz aj v iných ustanoveniach všeobecnej časti Občianskeho zákonníka.

4.14. O takéto ustanovenie ide v prípade článku 5 prvej vety smernice 93/13/EHS, ktoré je vzhľadom na svoj obsah relevantné aj v tejto veci. Toto ustanovenie upravuje tzv. požiadavku transparentnosti, podľa ktorej v prípade zmlúv, v ktorých sú všetky alebo niektoré podmienky ponúkané spotrebiteľovi v písomnej forme, musia byť vždy tieto podmienky vypracované zrozumiteľne. Podľa tabuľky zhody návrhu zákona (k zákonu č. 150/2004 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov) s právom Európskych spoločenstiev a právom Európskej únie sa ustanovenie článku 5 prvej vety smernice 93/13 odráža v § 37 ods. 1 OZ Občianskeho zákonníka (s poznámkou režimu tzv. úplnej transpozície). Z tohto dôvodu je pre výklad § 37 ods. 1 OZ v spotrebiteľských vzťahoch relevantná aj judikatúra Súdneho dvora EÚ, ktorá vykladá jemu zodpovedajúci článok 5 smernice 93/13.

4.15. Keďže obsahom článku 5.5 je právo žalovaného zmeniť úrokovú sadzbu, odvolací súd pri jeho posudzovaní vychádzal najmä rozhodnutí Súdneho dvora EÚ týkajúcich sa požiadavky transparentnosti

takéhoto ustanovenia podľa článku 5 smernice 93/13:

4.16. Pokiaľ ide o posúdenie zmluvnej podmienky, ktorá predávajúcemu alebo dodávateľovi umožňuje jednostranne meniť poplatky za dodávku, Súdny dvor už uviedol, že z článkov 3 a 5, ako aj z bodu 1 písm. j) a l) a bodu 2 písm. b) a d) prílohy k smernici 93/13 vyplýva, že na tento účel má zásadný význam odpoveď na otázku, či po prvé zmluva transparentným spôsobom uvádza dôvod a spôsob zmeny poplatkov spojených s dodávkou, aby spotrebiteľ mohol na základe jasných a zrozumiteľných kritérií predpokladať prípadné zmeny týchto poplatkov, a po druhé, či má spotrebiteľ právo zmluvu ukončiť v prípade, že tieto poplatky sa skutočne zmenili (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. 04. 2012, Invitel, C-472/10, body 24, 26 a 28).

4.17. Na tomto svojom názore Súdny dvor zotrval a doplnil, že nedostatok informácií v tejto súvislosti pred uzavretím zmluvy v zásade nemožno nahradiť len tým, že spotrebiteľia budú v priebehu realizácie zmluvy v dostatočnom predstihu informovaní o zmene poplatkov a o ich práve zmluvu vypovedať, ak s touto zmenou nesúhlasia (pozri rozsudok z 21. 03. 2013, RWE, C-92/11, EU:C:2013:180). Tiež poznamenal, že legitímnemu záujmu predávajúceho alebo dodávateľa chrániť sa pred zmenou okolností zodpovedá rovnako legitímny záujem spotrebiteľa po prvé poznať, a teda môcť predpokladať dôsledky, ktoré táto zmena preňho môže mať v budúcnosti a po druhé, mať v takej situácii k dispozícii údaje, ktoré mu umožnia čo najvhodnejším spôsobom reagovať na jeho novú situáciu (tamtiež, bod 53).

4.18. Dôležité tiež je, že požiadavka transparentnosti zmluvných podmienok stanovená v článku 4 ods. 2 a článku 5 smernice 93/13, ktoré majú inak zhodný dosah, nemôže byť obmedzená len na ich zrozumiteľnosť z formálneho a gramatického hľadiska (pozri v tomto zmysle rozsudok Kásler a Káslerné Rábai, C-26/13, 30.04.2014, EU:C:2014:282, body 69 a 71).

4.19. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Súdny dvor v podstate rozhodol, že pokiaľ ide o podmienku úverovej zmluvy, ktorá upravuje „poplatok za riziko“, túto zmluvu nemožno považovať za zmluvu, ktorá transparentným spôsobom uvádza dôvody pre existenciu odmeny zodpovedajúcej tomuto poplatku, keďže bolo spochybnené, že za získanie uvedeného poplatku by veriteľ bol povinný poskytnúť skutočnú protihodnotu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. 02. 2015, Matei, C-143/13, EU:C:2015:127, bod 77). Súdny dvor upozornil, že pokiaľ ide o podmienky umožňujúce veriteľovi jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu, treba si klásť otázku o predvídateľnosti, pokiaľ ide o spotrebiteľa, zvýšenia tejto sadzby, ktoré môže veriteľ uskutočniť v závislosti od kritéria, na prvý pohľad transparentného, týkajúceho sa „vzniku podstatných zmien na finančnom trhu“, aj keď je táto posledná uvedená formulácia sama osebe z gramatického hľadiska jasná a zrozumiteľná (tamtiež, bod 76).

4.20. Súdny dvor ďalej vysvetlil, že požiadavka transparentnosti sa má chápať tak, že stanovuje nielen to, aby dotknutá podmienka bola pre spotrebiteľa gramaticky jasná a zrozumiteľná, ale aj to, aby bol tento spotrebiteľ schopný na základe jasných a zrozumiteľných kritérií posúdiť hospodárske dôsledky, ktoré z toho pre neho vyplývajú (pozri v tomto zmysle rozsudok z 09. 07. 2015, Bucura, C-348/14, EU:C:2015:447, bod 55 a citovanú judikatúru).

4.21. V súvislosti s požiadavkou transparentnosti zmluvnej podmienky stanovujúcej pohyblivú úrokovú sadzbu v zmluve o hypotekárnom úvere Súdny dvor rozhodol, že táto podmienka musí byť nielen zrozumiteľná z formálneho a gramatického hľadiska, ale musí tiež umožňovať, aby priemerný spotrebiteľ, ktorý je riadne informovaný a primerane pozorný a obozretný, bol schopný pochopiť konkrétne fungovanie spôsobu výpočtu tejto sadzby a posúdiť tak na základe presných a zrozumiteľných kritérií potenciálne významné ekonomické dôsledky tejto zmluvnej podmienky na jeho finančné záväzky. Na účely posúdenia, ktoré musí v tejto súvislosti vykonať vnútroštátny súd, sú osobitne relevantnými skutočnosťami jednak okolnosť, že hlavné údaje výpočtu tejto sadzby sú ľahko dostupné každej osobe, ktorá má v úmysle uzavrieť zmluvu o hypotekárnom úvere, vzhľadom na uverejnenie spôsobu, akým sa uvedená sadzba vypočíta, a jednak to, že boli poskytnuté informácie o vývoji indexu v minulosti, na základe ktorého sa táto sadzba vypočíta. (pozri rozsudok z 03. 03. 2020, Gómez del Moral Guasch, C-125/18, EU:C:2020:138)

4.22. Súdny dvor tiež rozhodol, že obsah podmienky zmluvy o úvere uzavretej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, ktorá upravuje nákupný a predajný kurz cudzej meny, v ktorej je úver indexovaný, musí umožniť riadne informovanému a primerane pozornému a obozretnému spotrebiteľovi pochopiť na základe jasných a zrozumiteľných kritérií spôsob, akým sa určuje výmenný kurz cudzej meny používaný pri výpočte výšky splátok úveru tak, aby tento spotrebiteľ mohol kedykoľvek sám určiť výmenný kurz uplatňovaný predajcom alebo dodávateľom (rozsudok z 18. 11. 2021, A. S.A., C-

212/20, EU:C:2021:934).

4.23. Článok 5.5, o ktorý ide v prejednávanej veci, preto treba posudzovať na základe vyššie opísaných kritérií transparentnosti.

4.24. Čo sa týka požiadavky, aby mohol spotrebiteľ na základe jasných a zrozumiteľných kritérií predpokladať prípadné zmeny úrokovej sadzby (rozsudok Invitel), článok 5.5 obsahuje len jedno kritérium: zmenu miery rizika klienta. Tento pojem zmluva osobitne nevymedzuje, ale príkladom uvádza, že zmena miery rizika klienta môže súvisieť so zmenou ratingu klienta stanoveného bankou alebo so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Zmenu miery rizika klienta teda môžu spôsobiť aj iné okolnosti (čo v konečnom dôsledku pripustil aj žalovaný). Skutočnosť, že článok 5.5 nekonkretizuje všetky skutočnosti, ktoré žalovaný považuje za rozhodujúce z hľadiska možnosti zmeny miery rizika klienta, sama o sebe vylučuje, aby mohol spotrebiteľ predpokladať prípadnú zmenu svojej „miery rizika“, a teda aj zmenu úrokového rozpätia. Ani príklady, ktoré tento článok uvádza, to neumožňujú. Po prvé, žalovaný nevysvetlil, aké skutočnosti majú za následok zmenu ratingu klienta. Po druhé, v konaní sa nepreukázalo, že by Národná banka Slovenska stanovila pravidlá upravujúce rizikovú váhu klienta.

4.25. Ak spotrebiteľ nemôže predpokladať zmeny úrokovej sadzby, nemôže predpokladať ani dôsledky, ktoré zmena miery rizika preňho môže mať v budúcnosti (rozsudky RWE a Bucura).

4.26. Ďalšou dôležitou okolnosťou je, že sporný článok 5.5 nekonkretizuje spôsob výpočtu zmeny úrokovej sadzby v závislosti od zmeny miery rizika klienta. V skutočnosti tento článok nielenže neobsahuje žiadne pravidlá, ktoré by spotrebiteľovi umožňovali pochopiť konkrétne fungovanie spôsobu výpočtu zmeny (rozsudky Gómez del Moral Guasch a A. S.A.), ale tieto pravidlá nie sú spotrebiteľom vôbec dostupné (rozsudok Gómez del Moral Guasch), pretože žalovaný ich pod výhradou obchodného tajomstva nezverejňuje.

4.27. Na základe vyššie uvedených úvah odvolací súd uzatvára, že sporný článok 5.5 nespĺňa požiadavku transparentnosti podľa článku 5 smernice 93/13, a tým ani požiadavku určitosti a zrozumiteľnosti právneho úkonu upravenú v § 37 ods. 1 OZ. To potom spôsobuje neplatnosť článku 5.5 podľa § 37 ods. 1 vety za bodkočiarkou OZ.

4.28. Žalobca v tejto súvislosti správne poznamenal, že nedostatok transparentnosti sporného článku 5.5 sa prejavil aj v oznámení žalovaného o zvýšení úrokovej sadzby rozpätia, v ktorom žalovaný neuviedol ani zmluvné alebo zákonné ustanovenie, na základe ktorého svoje právo využil, a ani samotný dôvod zmeny úrokového sadzby.

4.29. Súd prvej inštancie teda nepochybil, ak článok 5.5 posúdil ako neplatný z dôvodu neurčitosti. Správne potom uzavrel, že žalobca plnil žalovanému viac, než mal, v dôsledku čoho vznikol žalobcovi voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 451 ods. 2 OZ).

4.30. Pokiaľ ide o otázku premlčania tohto nároku, žalovaný súdu prvej inštancie odvolaním vytýka, že pre začiatok subjektívnej premlčacej doby považoval za rozhodujúce doručenie listu NBS z 25. 08. 2016, čo podľa žalovaného nezodpovedá správne výkladu § 107 ods. 1 OZ.

4.31. Je ustálenou judikatúrou, že pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ktoré je bezúročné a bez poplatkov, je podstatná skutočná vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. 09. 2021, sp. zn. 5Cdo/29/2021, uverejnené ako R 14/2022). V konaní sp. zn. 5Cdo/29/2021 sa najvyšší súd síce zaoberal otázkou určenia počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ale toto vzniklo v dôsledku toho, že spotrebiteľský úver bol vyhodnotený ako bezúročný a bez poplatkov. Najvyšší súd v kasačnom uznesení z 30. 11. 2022 sp. zn. 5Cdo/218/2021 vyjadril pre odvolací súd záväzný (§ 455 CSP) právny názor, že závery judikátu R 14/2022 sú vo vzťahu k posudzovanému sporu (vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť neplatným navýšením úrokovej sadzby úveru v spotrebiteľskom právnom vzťahu) prejudikátorne, lebo jeho podstatou je otázka navýšenia úveru v spotrebiteľskom právnom vzťahu. S odkazom na tento judikát následne odvolaciemu súdu uložil, aby sa vychádzajúc z obsahu listu žalobcu z 26. 05. 2014, listu žalovaného z 24. 06. 2014 a oznámenia NBS zo 25. 08. 2016 zaoberal otázkou, kedy ten, na úkor koho bezdôvodné obohatenie vzniklo, nadobudol skutočnú vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia a o výške bezdôvodného obohatenia.

4.32. Odvolací súd v tejto súvislosti pripomína, že z bodu 13 rozhodnutia R 14/2022 tiež vyplýva, že

rozhodujúcim okamihom, keď si spotrebiteľ sám musel byť vedomý, že bez existujúceho (platného) právneho dôvodu previedol na účel veriteľa určitú sumu, bola porada s právnym zástupcom, pretože vtedy sa dozvedel o rozpore niektorých jednotlivých konkrétnych dojednaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere so zákonnou úpravou. Najvyšší súd poznamenal, že túto vedomosť treba odlišovať od znalosti právnej kvalifikácie plnenia poskytnutého spotrebiteľom nad rámec základnej sumy úveru ako bezdôvodného obohatenia.

4.33. Na tomto mieste dáva odvolací súd do pozornosti aj judikatúru Súdneho dvora EÚ, ktorá sa týka súladu súdneho výkladu vnútroštátneho práva upravujúceho začiatok a plynutie premlčacej lehoty na podanie žaloby spotrebiteľa o vrátenie neoprávnene zaplatených poplatkov súvisiacich so zmluvami o hypotekárnom úvere so smernicou 93/13. Súdny dvor skonštatoval, že na to, aby boli spôsoby uplatnenia premlčacej lehoty v súlade so zásadou efektivity, nestačí, aby stanovovali, že spotrebiteľ musí mať vedomosť o skutkových okolnostiach nekalej povahy zmluvnej podmienky bez toho, aby sa zohľadnila jednak jeho vedomosť o právach, ktoré mu vyplývajú zo smernice 93/13, a jednak skutočnosť, že má dostatok času na to, aby mu umožnil účinne pripraviť a podať žalobu na uplatnenie týchto práv (rozsudok Súdneho dvora z 25. 01. 2024, Caixabank, spojené veci C-810/21 až C-813/21, EU:C:2024:81, bod 50).

4.34. Na základe vyššie uvedeného potom odvolací súd dospel k záveru, že § 107 ods. 1 OZ treba eurokonformne vykladať v tom zmysle, že pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe neplatného ustanovenia spotrebiteľskej úverovej zmluvy je podstatná skutočná vedomosť spotrebiteľa o právach, ktoré mu vyplývajú zo smernice 93/13 a z ustanovení OZ, ktoré túto smernicu preberajú.

4.35. Žalovaný začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby spája s korešpondenciou strán, ktorá sa uskutočnila v máji a júni 2014 v súvislosti s iným bytovým domom. Predovšetkým z kasačného uznesenia dovolacieho súdu vyplýva, že názor, že subjektívna premlčacia lehota začala plynúť dňom 26. 05. 2014, je v rozpore s ustálenou súdnou praxou. Súd prvej inštancie teda postupoval správne, keď list žalobcu z 26. 05. 2014 nepovažoval za dôležitý, lebo sa týkal iného bytového domu. Odvolací súd tu pripomína aj skutkové zistenia súdu prvej inštancie, z ktorých je zrejmé, že oznámenie NBS z 25. 08. 2016 je odpoveďou na žiadosť žalobcu o prešetrenie postupu žalovaného súvisiaceho s určením výšky úroku o. i. v spornej úverovej zmluve č. XX/XXX/XX, ktorú so žalovaným uzatvoril žalobca v mene vlastníkov bytovej budovy. NBS v tomto oznámení odkázala na svoje predchádzajúce stanoviská týkajúce sa podobných úverových zmlúv. Je teda nepochybné, že NBS až týmto oznámením informovala žalobcu, že k úverovej zmluve č. XX/XXX/XX, o ktorú ide v prejednávanej veci, zaujíma rovnaké stanovisko, aké žalobcovi oznámila v súvislosti s inými úverovými zmluvami. V skorších stanoviskách sa pritom NBS venovala otázke neplatnosti neprijateľných podmienok v súvislosti so zvýšením úrokového rozpätia, ale výslovne sa vyjadrila tiež, že spotrebiteľská ochrana sa vzťahuje aj na bytové družstvo (teda žalobcu).

4.36. Na zdôraznenie správnosti záveru o nepodstatnosti listu žalobcu z 26. 05. 2014 z hľadiska začiatku subjektívnej premlčacej lehoty odvolací súd odkazuje aj na jeho nesporný obsah. Predmetom listu bola žiadosť o vysvetlenie spôsobu hodnotenia miery rizika klienta a žiadosť o doloženie dokladov na účely posúdenia odôvodnenosti zvýšenia úrokového rozpätia podľa článku 5.5 spornej úverovej zmluvy. V tomto liste sa nenachádza zmienka o tom, že by žalobca považoval článok 5.5 za odporujúci zákonnej úprave, či o tom, že žalobca si je vedomý práv, ktoré spotrebiteľom zaručuje smernica 93/13 a príslušné ustanovenia OZ, čo sú ale predpoklady, ktoré vyžaduje vnútroštátna judikatúra (R 14/2022) a judikatúra Súdneho dvora (spojené veci C-810/21 až C-813/21).

4.37. Vychádzajúc z vyššie uvedenej judikatúry a kasačného uznesenia dovolacieho súdu potom ale argumentácia žalovaného nie je spôsobilá spochybniť správnosť právneho záveru súdu prvej inštancie, že nedošlo k uplynutiu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby (bod 38 napadnutého rozsudku). Nemá na ňu vplyv ani žalovaným neustále zdôrazňovaný § 24a ZoSÚ. Odvolací súd už vysvetlil, prečo je názor žalovaného na použitie tohto ustanovenia nesprávny.

4.38. Z tohto dôvodu je tiež nepodstatná odvolacia námietka žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil plynutie subjektívnej premlčacej doby a premlčanie splátky splatnej v októbri 2013.

4.39. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu, tej sa týka odvolanie žalobcu proti výroku I. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobu sčasti zamietol ako premlčanú z dôvodu uplynutia trojročnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 2 OZ. Prvoinstančný súd zaujal názor, že

objektívna trojročná doba v prípade splácania termínovaného úveru č. XX/XXX/XX plynula pri jednotlivých splátkach samostatne dňom ich uskutočnenia, pričom posledná splátka bola vykonaná dňa 20. 01. 2014, ktorou došlo k vyplateniu splátky zostatku úveru, a teda k zániku úverového vzťahu predčasným splatením zostatku istiny úveru, úrokov a poplatkov v sume 53.851,85 eur. S odkazom na deň doručenia žaloby na súd dňa 19. 10. 2016 uzavrel, že žalobný nárok spočívajúci v splácaní vyšších splátok termínovaného úveru po doručení oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia s účinnosťou od 15. 12. 2011 do 20. 09. 2013 vrátane je premlčaný vo všeobecnej premlčacej dobe. Žalobca v odvolaní napáda východisko súdu prvej inštancie, že na prejednávajúcu vec sa má uplatniť trojročná objektívna doba, a argumentuje, že by sa mala použiť desaťročná premlčacia doba, pretože išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie.

4.40. Odvolací súd súhlasí so žalobcom, že žalobou uplatnený nárok treba posudzovať v kontexte desaťročnej premlčacej doby, avšak nie preto, že by bolo nevyhnutné preukazovať úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť.

4.41. Ustanovenie § 107 ods. 2 OZ skúmal Súdny dvor EÚ v rozsudku z 22. 04. 2021, LH proti Profi Credit Slovakia s.r.o. (C-485/19, EU:C:2021:313) a dospel k záveru, že zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. 04. 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia doba, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. Okrem toho poznamenal, že spotrebiteľ nemôže mať na účely uplatnenia svojich práv vyplývajúcich z ustanovení smernice povinnosť preukazovať úmyselnú povahu konania príslušného predajcu alebo dodávateľa, takže možnosť predĺžiť trojročnú premlčaciu dobu pod podmienkou, že spotrebiteľ preukáže úmysel predajcu alebo dodávateľa, ako je stanovená v § 107 ods. 2 OZ, nemôže vyvrátiť záver Súdneho dvora uvedený v predchádzajúcej vete.

4.42. Na túto odpoveď Súdneho dvora EÚ reagovala vnútroštátna judikatúra tak, že analogická aplikácia desaťročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 OZ) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-485/19 z 22.04.2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky (R 15/2022).

4.43. V čase rozhodovania odvolacieho súdu teda už z ustálenej praxe najvyšších súdnych autorít vyplýva, že § 107 ods. 2 OZ treba eurokonformne vykladať tak, že nárok spotrebiteľa voči dodávateľovi (obchodníkovi) na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy sa nepremlčiava v trojročnej, ale v desaťročnej objektívnej premlčacej dobe.

4.44. Tieto východiská potom nevyhnutne vedú k tomu, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci nesprávne uplatnil § 107 ods. 2 OZ, teda dopustil sa nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobcom namietaný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je preto daný.

4.45. Žalobou uplatnený nárok teda nie je premlčaný ani v objektívnej, ani v subjektívnej premlčacej dobe.

4.46. Ako poznamenal súd prvej inštancie, výšku žalobou uplatneného bezdôvodného obohatenia v sume 1.011,08 eur žalovaný nespochybnil, a neurobil tak ani v odvolacom konaní. Odvolací súd preto vychádzal z toho, že žalovaný sa na úkor žalobcu obohatil (§ 451 ods. 2 OZ touto sumou. Žalobca má tak voči žalovanému nárok na zaplatenie tejto sumy.

4.47. Čo sa týka žalobou uplatneného úroku z omeškania, aj tento nárok je daný, pretože žalovaný je v omeškaní so zaplatením sumy bezdôvodného obohatenia. Keďže pre tento nárok nebol čas splnenia dohodnutý, ustanovený právnym predpisom ani určený v rozhodnutí, treba vychádzať z toho, že žalovaný je povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie žalobca požiadal (§ 563 OZ). Podľa skutkových zistení, ktorými je odvolací súd viazaný, pretože ich strany v odvolacom konaní nespochybnili, žalobca vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia listom z 04. 10. 2016, ktorý žalovanému doručil 12. 10. 2016. Žalobcovi preto patrí podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., od nasledujúceho dňa aj nárok na úrok z omeškania v ročnej sadzbe 5 %. Žaloba je aj v tejto časti dôvodná, pretože žalobca si nárok uplatnil v tejto sadzbe, hoci až od 17. 10. 2016.

4.48. Keďže súd prvej inštancie žalobe výrokom I napadnutého rozsudku vyhovel v časti sumy 511,68 eur (spolu so zákonným úrokom z omeškania od 17. 10. 2016) a žalovaný svojím odvolaním neuspel, odvolací súd napadnutý rozsudok v tejto časti podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil (výrok I). Pretože žalobcovi patrí aj nárok na zvyšok žalobou uplatnenej sumy, t. j. 499,40 eur spolu s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania od 17. 10. 2016, teda aj v časti, v ktorej súd prvej inštancie žalobu výrokom II napadnutého rozsudku nesprávne zamietol pre premlčanie, odvolací súd jeho rozhodnutie v tomto rozsahu podľa § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výroku I.

4.49. Vzhľadom na to, že týmto rozhodnutím sa konanie končí a odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie, bolo nevyhnutné rozhodnúť aj o nároku na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho konania, ako aj dovolacieho konania (§ 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 a 2 a § 453 ods. 1 a 3 CSP). Pretože žalobe sa v celom rozsahu vyhovel, treba žalobcu považovať podľa § 255 ods. 1 CSP za plne úspešného, a preto mu odvolací súd priznal voči žalovanému nárok na náhradu všetkých trov konania (výrok II).

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP.

5.1. V dovolaní uviedol, že tento rozsudok bol zrušený a vrátený odvolaciemu súdu uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 11. 2022 sp. zn. 5Cdo/218/2021. Dôvodom zrušenia bolo riešenie právnej otázky súvisiacej s posúdením začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia. V konkrétnom prípade sa dovolací súd odklonil od právnej otázky vymedzenej žalovaným, keď výslovne uviedol, že vo veci nemožno aplikovať rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/67/2011, ale poukázal na vlastné rozhodnutie sp. zn. 5Cdo/29/2021, ktoré sa týkalo spotrebiteľskej veci. Súčasne s tým prikázal, aby odvolací súd posúdil znovu vec cez vyhodnotenie dôkazných prostriedkov - listov žalobcu zo dňa 26. 5. 2014, odpovede žalovaného zo dňa 24. 6. 2014 a oznámenia NBS zo dňa 25. 8. 2016.

Odvolací súd sa dopustil porušenia práva žalovaného na spravodlivý proces tým, že pri opätovnom prejednaní odvolania nezohľadnil obsah odvolania žalovaného, ktorý namietal aj nesprávne skutkové zistenia (bod I odvolania). Namiesto toho tvrdil, že „žalovaný ich v odvolaní nespochybnil“ (ods. 18 napadnutého rozsudku). Žalovaný však v odvolaní jednoznačne namietal, že správca sám tvrdil, že o zvýšení úrokového rozpätia sa dozvedel z oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia zo dňa 1. 12. 2011. Namietal, že správca nemohol rozporovať vlastné skutkové tvrdenie, mohol len zmeniť žalobu, k čomu však počas sporu nedošlo, preto mal byť dátum začiatku plynutia premlčacej lehoty od decembra 2011 nesporný (§ 151 ods. 1 CSP).

Ak by súd vychádzal z najneskoršieho súdom zisteného termínu, kedy už správca evidentne poznal všetky okolnosti neoprávneného zvýšenia úrokového rozpätia, subjektívna premlčacia lehota začala plynúť najneskôr dňa 26. 5. 2014. Keďže žaloba bola podaná až 19. 10. 2016, súd mal celý nárok kvalifikovať ako premlčaný a žalobu zamietnuť.

Odvolací súd sa dopustil porušenia práva žalovaného na spravodlivý proces aj tým, že napriek rozhodnutiu dovolacieho súdu nezopakoval dokazovanie. Dôvodom zrušenia pôvodného rozhodnutia odvolacieho súdu dovolacím súdom bola existencia listu zo dňa 26. 5. 2014, 24. 6. 2015 a 25. 8. 2016, ktorých obsahom sa mal odvolací súd zaoberať (ods. 20 uznesenia NS SR zo dňa 30. 11. 2022 sp. zn. 5Cdo/218/2021). Obsahom listov sa môže odvolací súd zaoberať výlučne, ak dokazovanie opakuje alebo dopĺňa (§ 383 CSP). Aj keď sa v zmysle § 384 ods. 1 CSP dokazovanie opakuje len ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, § 385 ods. 1 CSP vyžaduje nariadenie pojednávania aj v prípade dôležitého verejného záujmu. Týmto dôležitým verejným záujmom je zopakovanie alebo doplnenie dokazovania po zrušení rozhodnutia dovolacím súdom.

Súčasne sa odvolací súd dopustil porušenia práva na spravodlivý proces aj tým, že vykonané dôkazy (listiny) vyhodnotil arbitrárne, bez zohľadnenia ich vzájomných súvislostí (§ 191 ods. 1 CSP) a v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou.

Pokiaľ chcel odvolací súd ustáliť začiatok plynutia premlčacej lehoty, mal posúdiť, kedy sa o konkrétnych okolnostiach dozvedeli spotrebitelia (t. j. vlastníci bytov a nebytových priestorov), osobitne ak žalovaný aj v podanom odvolaní namietal, že o ňom nevedia ani ku dňu podania odvolania. Z vykonaného dokazovania takýto termín nie je známy. Je pritom podstatné, že list NBS zo dňa 25. 8.

2016 nebol doručovaný spotrebiteľom, ale výlučne právnomu zástupcovi správcu (toto by odvolací súd zistil, ak by zopakoval dokazovanie ako mu to určil dovolací súd). Pokiaľ by bolo zopakované dokazovanie, odvolací súd by z ostatných listov NBS zistil aj to, že všetky listy sa týkajú totožnej námietky k úverovým zmluvám s rovnakým obsahom. Pokiaľ by navyše vykonal dokazovanie aj sťažnosťou žalobcu zo dňa 25. 7. 2016 (ktorá je súčasťou spisu), zistil by aj to, že už 25. 7. 2016 právny zástupca správcu poznal všetky relevantné okolnosti o tom, že vzniklo bezdôvodné obohatenie. Tiež by z neho zistil, že účelom sťažnosti adresovanej NBS nebolo získanie novej vedomosti správcu o postupe žalovaného, ale iniciovanie správneho konania voči žalovanému aj pri ďalších siedmich bytových domoch.

Ak by mala byť pre súd rozhodujúca iba vedomosť správcu, o bezdôvodnom obohatení sa dozvedel správca už v decembri 2011 (ako to vyplýva z vykonaného dokazovania). V spore sa aj v súvislosti so vedomosťou odvolacieho súdu o ďalších 50 sporoch s rovnakými skutkovými okolnosťami správca dozvedel najneskôr 26. 5. 2014, pretože už v tomto čase so žalovaným komunikoval o neoprávnenom zvýšení úrokového rozpätia. Žalovaný považuje za správny dátum začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty v tomto spore na základe existujúcej dôkaznej situácie moment inkasovania zvýšeného úroku (15. 12. 2011). Aj keby súd vychádzal z neskoršej vedomosti správcu, ktorá je v danej veci nesporná, je premlčaný celý nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnený žalobou po 27. 5. 2016.

Nakoniec, vadou odôvodnenia rozhodnutia je aj to, že z neho reálne nie je zrejмый a preskúmateľný deň začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, ktorý je pre posúdenie veci podstatný. Je totiž zrejмый, že momentom datovania listu NBS (25. 8. 2016) ešte list nebol doručený ani správcovi ani spotrebiteľom, ktorých vedomosť má byť v tomto prípade podstatná. Pokiaľ je predmetom rozhodnutia dovolacieho súdu odpoveď na skutkové a právne posúdenie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, je riadne a správne uvedenie tohto termínu krucálnym predpokladom riadne odôvodneného rozsudku.

Okrem toho odvolací súd odôvodnil základ nároku z dôvodu, že sporný článok 5.5 zmluvy o poskytnutí úveru je neurčitý, aj keď prvoinštančný súd takéto právne posúdenie vo svojom rozhodnutí vôbec neuviedol. Z odôvodnenia sa skôr javilo, že nárok priznal z dôvodu, že malo ísť o neprijateľnú zmluvnú podmienku, na čo žalovaný reagoval aj v podanom odvolaní, keď tento záver rozporoval. Pokiaľ odvolací súd založil svoje rozhodnutie na inom právnom posúdení (neurčitosť resp. netransparentnosť ustanovenia), bol povinný strany v zmysle § 382 CSP vyzvať na vyjadrenie k jeho novej aplikácii.

To, že nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu vo všeobecnosti zakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, konštatoval aktuálne dovolací súd napr. aj v konaniach pod sp. zn. 4Cdo/120/2019, 8Cdo/152/2018, 5Cdo/57/2019, 4Cdo/3/2019, 1Obdo/7/2018, 1Obdo/82/2018 a Ústavný súd SR v konaniach sp. zn. II. ÚS 559/2018, I. ÚS 235/2020 a II. ÚS 120/2020. Odvolací súd je povinný vysporiadať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní aj v prípade tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia podľa § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku. (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 314/2018 z 13. novembra 2018, publikovaný v ZNaU ÚSSR pod č. 47/2018).

Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní a pod. (pozri k tomu uznesenie najvyššieho súdu č. k. 6Cdo/155/2017 z 25. októbra 2017, m. m. I. ÚS 570/2020, IV. ÚS 58/2021, IV. ÚS 88/2023). V prípade, že nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (uznesenie najvyššieho súdu č. k. 9Cdo/277/2021 z 30. novembra 2022).

6. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovaného navrhol, aby dovolací súd podľa § 447 CSP dovolanie žalovaného odmietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f) CSP) zároveň aj dôvodné. Ak totiž dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z vád uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. „zmätočnosť“ rozhodnutia) znamená nielen splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zároveň zakladá aj jeho dôvodnosť.

8. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide, napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu, a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

10. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

11. V liste zo dňa 17. marca 2026, ktorý došiel na najvyšší súd 18. 03. 2026 nazvanom ako Doplnenie dovolacej argumentácie rozhodnutím Súdneho dvora EÚ žalovaný uviedol, že dopĺňa svoju dovoláciu argumentáciu o aktuálne uznesenie súdneho dvora EÚ zo dňa 25. 02. 2026 sp. zn. C 168/25, ktorým boli zodpovedané prejudiciálne otázky Krajského súdu v Trnave v skutkovo a právne obdobnej veci. Uviedol, že žalobcovi bola priznaná žalovaná suma z titulu zvýšenia úrokového rozpätia na základe čl. 5.5 zmluvy o termínovanom úvere, uzavretej medzi bankou a správcom, konajúcim v mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome. Sporné ustanovenie bolo považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 OZ. Žalovaný v dovolaní namietal vady zmätočnosti, vrátane vád pri aplikácii spotrebiteľského práva.

Neprijateľné zmluvné podmienky možno v zmysle § 53 ods. 1 OZ v spojení s § 52 ods. 1 OZ určovať

len v spotrebiteľských zmluvách. Rovnako možno spotrebiteľskú ochranu poskytnúť len v spotrebiteľských sporoch, teda v sporoch medzi dodávateľom a spotrebiteľom. SD EÚ v uznesení zo dňa 25. 2. 2026 sp. zn. C-168/25 dospel k záveru, že vo veci medzi žalobcom a žalovaným „treba článok 2 písm. b) smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať tak, že pojem spotrebiteľ nezahŕňa fyzickú osobu, ktorá je pri uzatváraní zmluvy s predajcom alebo dodávateľom v zmysle článku 2 písm. c) tejto smernice zastúpená právnickou osobou, ktorá koná s cieľom vzťahujúcim sa k jej obchodom, podnikaniu alebo povolaniu.“

V konkrétnej veci to znamená, že vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, ktorí boli pri uzatváraní zmluvy o termínovanom úvere zastúpení správcom (žalobcom), nemožno považovať za spotrebiteľov na účely článku 2 písm. b) smernice Rady 93/13/EHS, a teda ani na účely eurokonformného výkladu § 52 ods. 4 OZ. Na jeho základe nemožno považovať spor medzi žalobcom a žalovaným za spotrebiteľský a žalobcovi priznať plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky alebo z neplatnosti zmluvného ustanovenia, ktoré nemá základ v skutkovom stave, ktorý bol opísaný v žalobe. V súvislosti s tým sú preto dôvodné aj dovolacie námietky žalovaného a je daná namietaná vada zmätočnosti napadnutého rozhodnutia.

12. Vo svetle uvedeného uznesenie Súdneho dvora EÚ zo dňa 25. 02. 2026 sp. zn. C - 168/2025 a jeho výkladu článku 2 písm. b), článku 3 ods. 1, 2, článku 4 ods. 2 a článku 5 smernice Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Ú. v. ES L 95, 1993, s. 29; Mim. vyd. 15/002, s. 288), že článok 2 písm. b) smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že pojem „spotrebiteľ“ nezahŕňa fyzickú osobu, ktorá je pri uzatváraní zmluvy s predajcom alebo dodávateľom zmysle článku 2 písm. c) tejto smernice zastúpená právnickou osobou, ktorá koná s cieľom vzťahujúcim sa k jej obchodnom podnikaniu alebo povolaniu, je potrebné, aby odvolací súd v ďalšom konaní posudzoval postavenie a nárok žalobcu v zmysle predmetného uznesenia Súdneho dvora EÚ a príslušných zákonných ustanovení.

13. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že v kontexte celého súdneho konania ide o závažné pochybenie odvolacieho súdu, ktoré znemožnilo žalovanému uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa do 30. 06. 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti uvedenej v § 237 ods. 1 OSP (teraz § 420 písm. f) CSP), dovolaním napadnuté rozhodnutie treba zrušiť; najvyšší súd v týchto prípadoch zrušoval napadnuté rozhodnutia bez toho, aby sa zaoberal správnosťou v nich zaujatých právnych záverov (por. napr. rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014 a 8Cdo/137/2015).

14. Dovolací súd z vyššie uvedených dôvodov dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je nielen procesne prístupné, ale aj opodstatnené, a preto sa už s ďalšími námietkami dovolateľa nezaoberal. So zreteľom na to dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 CSP v spojení s § 450 CSP).

15. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie prípustný opravný prostriedok.